

РЕШЕНИЕ

№ 1193

гр. София, 25.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 10.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **10812** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба на А. Х. А., гражданин на С., с предоставен хуманитарен статут в Р България, чрез адв. Г. В.- САК срещу Заповед №ЗСПД/Д-С-СЛ/4629/05.10.2020 г. на директор на дирекция „Социално подпомагане“ - С.. В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена в противоречие на материалния закон и целта на ЗСПД. Сочи приложимата правна уредба и се позовава на съдебна практика. Иска се отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител поддържа подадената жалба и моли оспорената заповед да бъде отменена. Не претендира разноси по делото.

Ответникът – Директорът на дирекция „Социално подпомагане“ С., редовно призован, не се представява. Писмено становище изразява становище за неоснователност на жалбата, тъй като жалбоподателят е сирийски гражданин и Р България няма сключен договор със Сирийската арабска република за изплащане на семейни помощи, а цитираните директиви в жалбата не съставляват нито закон, нито договор.

Софийска градска прокуратура не се представява и не взема становище по жалбата.

Административен съд София - град, като обсъди доводите на страните, приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна

следното:

Производството пред административния орган е започнало по заявление – декларация за отпускане на еднократна помощ при раждане на живо дете по чл.6 от Закона за семейните помощи за деца, с вх. № 4629 от 28.09.2020 г. на А. Х. А., в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетното си дете А. А..

Във връзка подаденото заявление е издадена обжалваната Заповед №ЗСПД/Д-С-СЛ/4629/05.10.2020 г. на директор на дирекция „Социално подпомагане“ - С., с която е отказано отпускането на помощта с мотива, че еднократна помощ на живо дете по чл.6, ал.1 ЗСПД на основание чл.3, т.5 от ЗСПД- няма сключена спогодба за изплащане на семейни помощи на деца, по които Република България е страна. Заповедта е връчена на жалбоподателката на 12.10.2020 г.

По делото са представени и други доказателства съставляващи административната преписка по издадения акт, приети от съда като доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта: Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което подадената жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Съобразно чл. 10, ал.4 от ЗСПД във връзка с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ или упълномощено от него лице. Процесният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощията, съобразно изискуемите от закона форма и съдържание и при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът по същество е относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона.

Отказът за отпускане на помощта по чл. 6, ал.1 ЗСПД е мотивиран с разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД, според която право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин Липсва спор между страните по делото, че на жалбоподателката е предоставен хуманитарен статут, както и относно факта, че международен договор между Република България и С. не е подписан, който да урежда на реципрочна основа отпускането на семейни помощи.

Правото за еднократна парична помощ за раждане на дете възниква от датата на раждане на детето. На основание чл. 3, т. 5 от ЗСПД право на семейни помощи за

деца имат и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Р. Б. е страна. Изричната разпоредба на чл. 2, ал. 6 във връзка ал. 3 и ал. 5, както и с ал. 1 от Закона за социално подпомагане (ЗСП) също урежда правото на лица с хуманитарен статут да получават помощи за задоволяване на основните жизнени потребности на семейството. ЗСПД обаче се явява специален по отношение на ЗСП, доколкото ЗСПД урежда конкретно правата на майката при бременност, раждане и отглеждане на деца.

Съгласно чл. 26, ал. 2 от Конституцията на Република България и в чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ (Закона за чужденците в Р. Б.) е регламентирано, че чужденците, които пребивават в Република България, имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство. В случая жалбоподателката- сирийски гражданин фактически постоянно пребивава и отглежда детето си в Република България. Правното основание на пребиваването им е предоставеният хуманитарен статут на А. Х. А., което не е спорно по делото. Съгласно чл. 32, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България.

От друга страна, разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД сочи ограничение относно лица, които имат право на семейни помощи, в случая - бременните жени- чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи не е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. По делото не е спорно, че няма международен договор между България и Сирийската арабска република, който да урежда на реципрочна основа отпускането на семейни помощи, но очевидно текущият въоръжен конфликт в С. обективно минимизира възможността за подобно договаряне.

Съгласно разпоредбата на чл. 28, § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г., държавите- членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата-членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка. Нормата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не е съобразена и с Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, какъвто е хуманитарният статут, както и за съдържанието на предоставената закрила. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, какъвто е случаят на бременност и семейни помощи за деца. Следователно по аргумент на чл. 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност да се ограничават по отношение на лицата, на които е предоставена международна закрила.

Ограничението, съдържащо се в разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не трябва да се прилага и по силата на чл. 27, т. 3 от Конвенцията на О. за правата на детето, ратифицирана с решение на Великото народно събрание, в сила за страната ни от 03.07.1991 г., защото съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната, като имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Въз основа на анализа на цитираните разпоредби се налага извод за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата следва да бъде отменена, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне по заявлението-декларация, при съобразяване на дадените в настоящото решение указания.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 73 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. Х. А., гражданин на С., в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетното си дете А. А., Заповед №ЗСПД/Д-С-СЛ/4629/05.10.2020 г. на директор на дирекция „Социално подпомагане“ - С..

ВРЪЩА преписката на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: